

cock-tail

El badall és un fenomen que encara no ha estat degudament explicat. Generalment és signe de fatiga, gana, son, aburriment, fred o calor excessiu. Consisteix en una respiració en la qual entren tots els músculs propis d'aquest acte, directes i auxiliars, que produeixen una inspiració profunda, espasmòdica, seguida d'una espiració igualment pregonada i allargada. És un acte involuntari, que també pot molt difícilment reprimir-se. De vegades ha estat el badall tan extraordinàriament fort que ha arribat a produir la fractura del maxillar inferior. Té una certa importància en Medicina com a signe de començament de diverses malalties (epilèpsia, eclàmpsia, cloroanèmia, etc.), fet ja assenyalat per Hipòcrates. I si el badall és bastant enigmàtic en l'home, encara ho és més entre els animals. Darwin en el seu estudi dels moviments anímics dels animals i l'home no interpreta pas el seu significat. Amb tot, en alguns animals no sembla tenir el significat que esmentem més amunt. Per exemple l'hipopòtam, segons l'explorador Johnson, badalla quan té una certa excitació, i aleshores ensenya fins l'estómac: es tractaria més aviat d'una forma d'"ensenyar les dents". En alguns parcs zoològics s'observa el badall en molts animals quan volen demanar menjar.

La tossuderia és la caricatura de l'energia.—*Armangué*.

Tot l'excessiu és dolent, àdhuc la bondat i la neteja.

El que menys sabem, és allò que més fermament creiem.—*M. de Montaigne*.

El malalt a la seva muller.—Àngel meu, muller del meu cor, la dona més bella del món...
El metje.—Fa molt que desvarieja?

Ha estat objecte d'opinions molt contradictòries la respiració de les aus durant el vol. Fraenkel ha demostrat en els pinsans que quan volen tenen una respiració de ritme i amplitud gairebé iguals a l'estat de repòs: la freqüència de la respiració és de 4 a 5 per segon, i la dels batecs d'ales, de 15 a 20. Això demostra, demés, que és una equivocació el que s'ha admès durant molt de temps, que el pulmó de les aus es buidava amb el batec de les ales.

Molt s'ha parlat del que sofreixen els que s'ofeguen. El Dr. Garcia Vicente féu una interessant experiència, amb motiu de trobar-se en una barca en la qual calia baixar en un mar de poc fons a desfer l'àncora que s'havia enganxat. Vegem com ho explica el mateix: ..."Ens cabussàrem a l'aigua i agafant-nos a la cadena tivant i gairebé vertical de l'àncora, vàrem descendir ràpidament al fons. Allí l'aigua, que des de dalt semblava transparent i cristallina, era verdosa, opaca i sinistra; no obstant, ràpidament ens vàrem donar compte que les dents de la nostra àncora s'havien enganxat en una enorme cadena destinada a servir de ferm a

les amarres dels vaixells petits. Contents de veure la possibilitat del desatascament; palpàvem i miràvem la disposició del terril escull, quan de sobte, de taisó tulinant, sentirem que "se'ns acabava l'aguant" i havíem d'eixir a la superfície. Uns ràpids moviments canviaren la nostra posició vertical, i enganxant els braços al cos, les cames esteses i els ulls posats a la superfície de l'aigua que vàiem plena de llum, pujàrem ràpidament. Amb prou feines uns segons ens faltaven per arribar a l'aire, i, no obstant, cap temps mai no se'ns havia fet tan llarg com els instants que transcorregueren en aquella angoixosa ascensió. Fou primer una exacerbació vivíssima de la necessitat que ja sentim de respirar; aquest desig d'obrir la boca i aspirar el que fos anava convertint-se en un atontament, en una inditerència *gens desagradable*, que anul·lava cada vegada més els desigs de respirar, d'eixir a la superfície, de viure, en fi, substituint-se tot això per una sensació de rotació acústica i visual, vertiginosa, sense angoixes, sense sufriments, sense mesura de duració..." "...No arribàrem a perdre el sentit, però tampoc no ens donàrem compte exacte de l'arribada a la superfície, sense arribar a aconseguir adquirir el domini de nosaltres mateixos fins algun temps després mig tombats a coberta i rodejats dels nostres companys els pescadors, en les cares serioses i austeres dels quals creïem endevinar un gest d'admiració."

En cadascun de nosaltres laboren quotidianament, de taisó conjunta, les tres formes de pensament: el fantàstic, el realista i l'abstracte.—*Pende*.

En realitat, de res no serveix la història. A cada pas l'home cau en trampes ja conegudes.—*J. Simon*.

La majoria dels homes han mort sense crear res; cap sense destruir quelcom.—*Duclos*.

Res no hi ha de més terrible que la ignorància enèrgica.—*Goethe*.

Dir a una persona que està "ben conservada" és no dir-li altra cosa que "conserva".—*Armangué*.

Segons Gustau Lebon, l'educació és l'art de convertir el conscient en inconscient. Heus ací una definició molt exacta aplicada a l'ensinistrament de cavalls, i entre les persones, a mecanògrafs, pianistes, telegrafistes i xofers. Ara que, si d'acord amb semblant concepte monolateral s'haguessin educat els grans inventors, no tindriem piano, ni màquines d'escriure, ni automòbils. No: la gran, la desitjable, la imprescindible educació consisteix a millorar en el possible, i per als petits menesters de la vida, els nostres òrgans automàtics, però lliurant, ensems, d'entrebancs, imposicions i rutines el cervell, sobirà instrument d'acció conscient i d'originalitat creadora. La missió del pedagog rau, per consegüent, no a fabricar maniquins, sinó a forjar homes complets en els quals s'ajuntin les altes idealitats amb la rectitud moral i la fermesa de caràcter.—*Ramon i Cajal*.

Únicament qui no fa cap esforç està lliure de fracassos.—*Wately*.

La malaltia es forma en el silenci, per a despertar de faisó parençosa.—*Hipòcrates*.